

Sygn. akt VI Ka 336/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Małgorzata Zawadzka

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2015 r.

sprawy **A. J.** z domu B.

ur. (...) w L.

córki P. i H. z domu S.

obwinionej z art. 92 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 9 kwietnia 2015 r. sygn. akt II W 272/15

I. zmienia zaskarżony wobec obwinionej A. J. wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza jej karę nagany,
2. zwalnia obwinioną od obowiązku zapłaty zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty obciążając nimi Skarb Państwa,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 336/15

UZASADNIENIE

A. J. została obwiniona o to, że:

w dniu 29 lipca 2014r. w L. na ulicy (...) kierując pojazdem marki N. (...) nr rej. (...) nie zastosowała się do poziomego znaku P-21 oznaczającego powierzchnię wyłączoną z ruchu i zaparkowała pojazd w miejscu zabronionym,

tj . o czyn z art. 92 § 1 k . w .

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 272/15:

I. obwinioną A. J. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył jej karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 50 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłatę w wysokości 30 złotych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca obwinionej, który zaskarżył wydane orzeczenie w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych Sądu, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż w dniu 29 lipca 2014r. Pani obwiniona mogła zaparkować samochód w innym miejscu, kiedy to ze zdjęć znajdujących się w materiale dowodowym wynika, iż w rzeczywistości o godzinie 11:00, kiedy to obwiniona zaparkowała pojazd nie było możliwości zaparkowania w innym miejscu;

- rażąco surową karę poprzez wymierzenie obwinionej kary 300 złotych grzywny, w sytuacji, gdy jako farmaceutka musiała przywieźć pacjentce leki, jako osoba nigdy nie karana, mająca 56 lat, działała tylko i wyłącznie dla dobra pacjentki, winno zostać uznane jako znikoma szkodliwość czynu, gdyż nigdy zachowanie obwinionej nie powodowało zagrożenia w ruchu drogowym, a obwiniona jest osobą szanowaną w środowisku L. i żyjącą według zasad prawa, to dzięki właśnie działaniom obwinionej i jej zmarłego już męża uregulowana została sytuacja parkowania pojazdów przy Placu (...), gdzie obwiniona prowadzi aptekę i gdzie ustanowiono odpłatnie dla niej dwa miejsca parkingowe, których to oznaczenie zostało sfinansowane przez samą obwinioną; inicjatywa społeczna obwinionej skutkowałą ustanowieniem przez miasto dalszych miejsc parkingowych i miała olbrzymi wpływ na uregulowanie tej kwestii w okolicy Placu (...), tym samym to właśnie działania obwinionej uczyniły, iż ruch w okolicy Placu (...) stał się bezpieczniejszy i uregulowany zgodnie z literą prawa.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionej wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie czynu, jakiego dokonała obwiniona jako czynu o znikomej szkodliwości i wymierzenie jej kary nagany, która to kara w pełni wypełni zadania, jakie nakłada na nią ustawa.

Wraz ze wniesionym środkiem odwoławczym na poparcie podnoszonych twierdzeń obrońca obwinionej przedłożył umowę dzierżawy dnia 28 października 2014r. wraz z załącznikiem wskazującym oba miejsca parkingowe, na które się powoływał.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę obwinionej częściowo zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy, ustalając sprawstwo i winę A. J. w zakresie wykroczenia, o którego popełnienie została obwiniona, oparł się na materiale dowodowym obejmującym zdjęcie wykonane w dniu 29 lipca 2014r. o godzinie 13.20, na którym widoczny jest samochód obwinionej zaparkowany w miejscu niedozwolonym. Podnoszona przez skarżącą okoliczność, iż o godzinie 11.00 obwiniona nie miała możliwości zaparkowania pojazdu w sposób prawidłowy w miejscu do tego przeznaczonym, nie może rzutować na ustalenie sprawstwa obwinionej w zakresie przypisanego jej wykroczenia. Bezsprzecznie bowiem A. J. nie zastosowała się do poziomego znaku P-21 oznaczającego powierzchnię wyłączoną z ruchu i zaparkowała pojazd w miejscu zabronionym, wyczerpując znamiona czynu z art. 92 § 1 k.w. Znajduje to potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w wyjaśnieniach złożonych przez obwinioną, który to materiał został przez Sąd Rejonowy prawidłowo oceniony z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 k.p.ow. z zachowaniem zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zgodzić się przy tym należy ze stanowiskiem Sądu I instancji wyrażonym w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, iż ewentualny brak wolnego miejsca parkingowego nie zwalnia kierującego z konieczności przestrzegania zasad ruchu drogowego i nie usprawiedliwia zaparkowania samochodu w miejscu do tego nie przeznaczonym.

Za uwzględnienie zasługiwał jednak zarzut niewspółmierności wymierzonej A. J. kary grzywny w wysokości 300 złotych za popełnione przez nią wykroczenie. Mimo bowiem, iż obwiniona nie zastosowała się do poziomego znaku

P-21, to swoim zachowaniem nie spowodowała ona zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, a społeczna szkodliwość popełnionego przez nią wykroczenia nie była znaczna.

Zgodnie z regulacją art. 33 § 1 k.w., organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (art. 33 § 2 k.w.). Jako okoliczności łagodzące, jakie powinny być uwzględnione przy określaniu wymiaru kary, § 3 powołanego przepisu wskazuje w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu.

Czyn z art. 92 § 1 k.w., o którego popełnienie obwiniono A. J., zagrożony jest karą grzywny albo karą nagany. Zgodnie zaś z regulacją art. 36 § 1 k.w. nagany można orzec wtedy, gdy ze względu na charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy należy przypuszczać, że zastosowanie tej kary jest wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.

W ocenie Sądu Odwoławczego, ze względu na charakter czynu, który stanowił drobne wykroczenie oraz okoliczności dotyczące osoby obwinionej, która cieszy się dobrą opinią i szacunkiem w miejscu zamieszkania, jej nienaganny sposób życia i zaangażowanie w działalność na rzecz społeczności lokalnej, kara nagany będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec niej celów kary i poszanowania zasad porządku prawnego w przyszłości.

Sąd Okręgowy orzekł reformatoryjnie także w zakresie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, zwalniając obwinioną od obowiązku zapłaty zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa. Ustawa z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, która stosowana jest także w sprawach o wykroczenia (art. 21 tejże ustawy), nie przewiduje opłaty w przypadku, gdy obwinionemu wymierzono karę nagany, zaś za zwolnieniem obwinionej z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem I instancji, zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.ow., przemawiały względy słuszności.

W pozostałej części zaskarżony wyrok, jako prawidłowy, należało utrzymać w mocy.

Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.ow., również kierując się względami słuszności.